

II.

De afdeling „de Zuid-Hollandsche Eilanden” der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst heeft in de vergadering van 16 Sept. l.l. besloten haar warme instemming te betuigen met het ingezonden stuk van het bestuur van den Amsterdamschen Geneeskundigen Kring en verklaart eveneens, „gezien de algemeene verhooging van den levensstandaard en de groote stijging der kosten, die de uitoefening der praktijk medebrengt”, een honoreering van vier gulden per persoon voor de ziekenfondshuisartsen te laag en acht vijf gulden een minimum honoreering, die geëischt mag en moet worden.

Tevens spreekt de afdeling, wier leden bijna allen apotheekhoudende geneeskundigen zijn, zich onvoorwaardelijk uit voor een abonnementstelsel, waarbij ook voor hen het honorarium, zooals collega VERBEEK voorstelt, zonder eenigen omslag, eenvoudig berekend wordt als voor elk niet-apotheekhoudend huisarts, nl. door in plaats van met vijf, met negen het getal der ingeschreven personen te vermenigvuldigen.

Barendrecht,
20 September 1920.

Namens de afdeling „de Zuid-Hollandsche Eilanden”:
J. VAN DER MEULEN, *secretaris*.

VRIJE ARTSENKEUZE BIJ SPOORWEGFONDSEN.

De voorzitter der vereeniging van spoorwegartsen geeft in het *Tijdschrift* van 18 Sept. l.l. mijn meening onjuist weer; ik heb in het nummer van 10 April 1920, bldz. 1295/96 niet voorgeslagen bij contract aan de artsen de verplichting op te leggen, de voor de reizigers gevaarlijke ziektegevallen aan te geven.

Steeds heb ik het stelsel verdedigd om de ziekencontrôle zooveel mogelijk aan de behandelende geneeskundigen te onttrekken en op te dragen aan de samenwerking van controleerende geneeskundigen en leeken; ik deed dit ook in het genoemde artikel.

Daarbij schreef ik: „indien aan den arts de verplichting moet en kan worden opgelegd dergelijke gevallen aan te geven, kan dit even goed in het contract worden opgenomen of in een instructie van alle volgens het contract praktizeerende artsen, als in de instructie van aangestelde artsen”. Ik heb dus alleen willen betoogen, dat uit deze kwestie geen argument tegen de vrije artsenkeuze te maken is.

's-Gravenhage, 18 Sept. 1920.

A. C. VAN BRUGGEN.

HERHAALDE KEURING VAN GEZONDE PERSONEN.

Ongetwijfeld is het van groot belang, dat de gezondheidstoestand van het personeel en vooral van de machinisten goed is; niet alleen is dit gewenscht voor hen zelf, maar ook voor het reizend publiek. Ik herinner mij nog levendig, hoe prof. HEILBRONNER op een college voorstelde een machinist van het spoor, die den dag te voren nog een trein had geleid. De machinist had den ganschen nacht doorgereden, en verklaarde uitdrukkelijk, dat een andere trein hem steeds achterop reed met razende vaart. Hij bleek lijdend te zijn aan dementia paralytica, en niet in het begin; het proces was reeds vrij ver gevorderd. Prof. HEILBRONNER, die assistent was geweest bij prof. WERNICKE, vertelde mij ook eens, dat het dezen den laatsten tijd had getroffen, dat de koetsier, die hem steeds reed, vreemd deed. Toen deze man onderzocht werd, bleek hij reeds stevig dement te zijn, ook een lijder dus aan dementia paralytica en niet in het eerste tijdperk. Uit de geschiedenis zijn ook voorbeelden bekend, hoe deze gevreesde ziekte zelfs invloed heeft gehad op het wereldgebeuren. Zoo zouden de vreemde bevelen van maarschalk NEY op het slagveld te Waterloo, die NAPOLEON eerst het hoofd deden schudden, en toen het hoofd deden buigen, niet vreemd zijn aan de verwoestende werking van deze ziekte. Het lijkt mij daarom ook alleszins aanbevelingswaard, vooral nu de syphilis zich zoozeer heeft uitgebreid, dat maatschappijen,